

Skandinávie na kole 2003

1) Je sobota 19. července 2003 a náš autobus s řidičem Standou vyráží brzo ráno z Přerova na 15-ti denní trasu cyklozájezdu do Skandinávie (viz obr. 1 Trasa zájezdu). Je nás 25 cyklistů s naloženými koly (trekingy a biky) v autobuse místo zadních sedadel, z toho jsme 2 členové oddílu vysokohorské turistiky a 4 děti od 13 do 16 let.

Za slunečného počasí projíždíme Hradec Králové, Liberec a po zastávce na oběd ve Frýdlantu v Čechách opouštíme v Habarticích republiku do Polska a po 20 kilometrech v Görlitzu vjíždíme do Německa. Cesta do Dánska je daleká, musíme projet po dálnici celé Německo postupně směr Berlín a Rostock. Za Witstockem strávíme první noc v kempu Ludorf u jezera Müritz, kde se večer i ráno koupeme.

Všechny kempy na trase máme rezervovány dopředu (většinou mailem přes Internet), v Norsku a v Dánsku to ani potřeba nebylo, ale v Německu je v hlavní sezóně plno.

2) Druhý den v neděli ráno vyjíždíme brzo, protože v na 10-tou hodinu máme lístky na trajekt společnosti Scandlines z Rostocku do dánského Gedseru přes Baltské moře. Trajekt stíháme v pohodě a po dvou hodinách plavby, které trávíme střídavě vyhlídkou na moře, prohlídkou paluby a ochutnávkou známého dánského piva Carlberg, přistáváme v Gedseru. Odtud ještě pokračujeme asi 70 km autobusem po E55 do města Vordingborg, kde vykládáme kola a kolem 14-té hodiny poprvé šlápneme do pedálů po dánské cyklostezce č. 9 s dobrým asfaltovým povrchem směr hlavní město Dánska Kobenhaven (Kodaň). Z průvodců víme, že celé Dánsko je protkáno hustou sítí cyklostezek s výborným značením a hned se přesvědčujeme se, že je to pravda. Také zjišťujeme, že Dánsko není jen rovina, jak nás učili ve škole, ale také stále opakující se krátká stoupání a klesání. Cestou míváme první větrné elektrárny a pěkně upravené domky s doškovými střechami. Po celé odpoledne je doslova vedro s teplotou přes 30°C. Kolem 19-té hodiny přijíždíme do kempu Sydstrand v městečku Koge, kde naše dnešní trasa po 75 km na kole končí. Ve 22.30, kdy se začíná stmívat, svoláváme operativní poradu a probíráme plán na další den. Ráno nás čeká 36 km na kole do Kobenhavenu s prohlídkou města, pak opět autobus. Porada přechází v seznamovací večírek.

3) V pondělí ráno však prší, proto nakládáme kola a do Kobenhavenu jedeme autobusem. Daří se

nám zaparkovat na nábřeží u zálivu nedaleko sochy Malé mořské víly (viz obr. 2 Malá mořská víla) a přestává i pršet. Vyrážíme pěšky na prohlídku města, fotíme se u symbolu Kodaně Malé mořské víly, u královského paláce Amalienborg se strážemi v červených kabátech a vysokých černých beranicích, u sochy pohádkáře a divadelního herce H. K. Andersena, prohlížíme si zámek Rosenborg, kde jsou uloženy korunovační klenoty, a dále městskou radnici s ohromnou halou.

Kolem poledne nasedáme do autobusu a jedeme do Helsingoru, odkud nás trajekt převáží těsně kolem zámku Kronsborg (kam Shakespeare umístil svou hru o Hamletovi) přes 4 km širokou úžinu do švédského Helsingboru. Zde nás po vylodění kontrolují švédští celníci, zda nevezeme alkohol. Ve Švédsku a Norsku je alkohol velmi drahý a prodává se jen ve vybraných obchodech - my si vezeme asi 30 kartonů s plechovkovým Zubrem pro osobní spotřebu a nějakou vodku.

Po prohlídce pokračujeme na sever po dálnici E6 podél mořského pobřeží přes Göteborg, kde na chvíli zastavujeme u haly

Scandinavium, kde bylo před léty MS v hokeji, až do pohraničního švédského městečka Strömstad do kempu Seläters. Nádherný kemp nedaleko pobřeží mezi skálami a borovicemi nám trochu připomíná Prachovské skály a kde tma přichází kolem půlnoci. Je to zároveň jeden z nejlacinějších kempů na našem putování – v přepočtu 160 Kč na osobu včetně teplých sprch.

4) Je úterý čtvrtý den, vstáváme za pěkného počasí, v noci nás v kempu navštívili mořští racci a hledali odpadky mezi stany. Na norskou hranici to máme kousek a do Osla, hlavního města Norska, 135 km autobusem po E6. V Norsku se na dálnici platí mýtné 30 norských korun (1 NOK je asi 4 Kč), za vjezd do Osla dalších 20 NOK (háází se do plechového koše u silnice).

V Oslu parkujeme na výběžku u muzea Kon-Tiki a na kolech vyrážíme na prohlídku města s královským palácem (výměna stráží je ve 13.30 hod.) a se známou červenou radnicí s dvěma hranatými věžemi a nádhernou halou. Navštěvujeme Vikingské muzeum se starou vikingskou lodí, muzeum Kon-Tiki s vorem Kon-Tiki a RA-II, na kterých se plavil norský mořeplavec Thor Heyerdahl a Fram muzeum s Fram, kterou použil Roald Amundsen při své expedici k severnímu pólu. Vstupné v těchto muzeích je kolem 30 NOK. Na kopci nad Oslem vidíme skokanský můstek Holmenkolen.

Asi v 15 hodin nasedáme do autobusu a pokračujeme po E6 do olympijského Lillehammeru, kde budeme kempovat. V Hammeru mjííme ve skále vytesanou olympijskou hokejovou halu. V kempu v Lillehammer

Camping & Motel jsme kolem 18-té hodiny a stavíme stany. Po večeri jedeme na kolech na prohlídku jednoho z největších skanzenů v Evropě, který je po osmé hodině free. Odtud šlapeme do konce na obhlídku olympijských můstků (viz obr. 3 Olympijské můstky v Lillehammeru), v doskočišti necháváme kola a stoupáme pěšky po schůdcích na velký můstek, kde se v 11 hodin večer fotíme. Celý

olympijský areál i městečko vypadají velmi skromně tak, jako byly celé olympijské hry z roku 1994. V kempu je zájem o naše pivo a koňak, vodku nechťjí. Dáváme majiteli kempu na ochutnávku několik našich Zubrů. Je spokojený. Po Lillehammeru jsme na kole našlapali 20 km s převýšením 450 m.

5) Pátý den nás čeká na kole jedna ze slavných norských cyklocest Peer Gynt Vegen o délce 53 km a převýšením 800 m. Z Lillehammeru jedeme ještě autobusem do blízkého Svingvolu ve výšce 350 m.n.m., kde vykládáme kolo, loučíme se s autobusem, který nás počká až v cíli, a my začínáme za slunečného počasí stoupat po silnici do kopce k začátku cyklocesty v nadmořské výšce 840 m v horské osadě Skeil, kde je závora a vybírá se mýtné 60 NOK pro osobní auta a dokonce 100 NOK pro autobusy. Dále už pokračuje široká uježděná píska-hlíněná cesta (viz obr. 4 Peer Gynt Vegen), po které stoupáme k osadě Fagerhoy (pár dřevěných domků s typickou rezavou norskou barvou) a k Linstulhogu ve výšce 1 053 m, nejvyššímu bodu cesty. Zde odpočíváme a rozhlížíme se kolem - náhorní krajina kolem s nízkými smrky, kosodřevinou a se spoustou jezírek je nádherná, v dálce na severu vidíme pohoří Rondane, vlevo od něho pak vrcholy nejvyššího pohoří Norska Jotunheimen. K našemu překvapení přijíždí německý zájezdový autobus, zastavuje, turisté vystupují a fotí. Řidič se ptá, kam jedeme a zda se chystáme i Trollí cestu. Přeje nám

„good luck“ a autobus odjíždí dál.

My pokračujeme klesáním do horského střediska Gala se sjezdovkami a přes Fefor dále do Vinstry u řeky Lagen v nadmořské výšce 241 m., kde budeme spát v kempu Boygen. Přijíždíme tam po 14 hodině a vychutnáváme si slunečné teplé odpoledne. Kempný je usměvavý mladý kluk, ochotně nám pomáhá telefonicky potvrdit rezervaci kempu v Andalsnes na další den, za kemp platíme v přepočtu jen 140 Kč na osobu, za teplou sprchu se platí 10 NOK (a to asi v celém Norsku).

6) Je čtvrtek 24.července, vstáváme opět do slunečného dne. Loučíme se s příjemným kempným a jako obvykle vyjíždíme v 8 hodin autobusem podél řeky Lagen do města Dombas ve výšce 659 m, nasedáme na kola a šlapeme ještě do mírného kopce po cyklocestě Lesjavegen napřed po asfaltu, pak po hrubé šotolině do sedla v obci Lesjowerk, kde máme sraz s autobusem.

Platí k pravidlům zájezdu, že denní etapa je rozdělena na zpravidla 3 úseky zhruba po 25 - 35 km, kde nás čeká autobus, což se probírá ne večerní operativce. Každý se pak může podle svých momentálních sil, počasí a terénu rozhodnout, že některý úseky případně absolvuje autobusem.

Po obědě nás čeká 60 km klesání podél řeky Raummy údolím Romsdalen k nejvyšší skalní stěně v Evropě Trollveggen. I když jedeme po státní silnici I.třídy č.9, provoz aut je tu minimální. (To je i zkušenost pro další silnice, po kterých jsme v Norsku jeli.) Cestou fotíme mohutné vodopády na řece Raumě. Skalní stěna Trollveggen je 1 800 m vysoká s převisem 150 stop, z pohledu nás bolí za krkem. Kolem 17-té hodiny přijíždíme do kempu Camping & Motel v Andalsnes.

Po večeri vyjíždíme na obhlídku města Andalsnes na břehu fjordu Rondalsfjorden. Jsme na 62,5° severní rovnoběžce na nejsevernějším místě našeho cyklozájezdu, zde je den nejdelší, ještě o půlnoci fotíme okolní hory osvětlené sluncem. Tma je až po jedné hodině v noci.

Dnes jsme ujeli 111 km a usínáme s myšlenkou na zítřejší den, kdy otáčíme na jih a hlavně kdy nás čeká slavná Trollstiggen (Cesta Trollů) s převýšením 850 m a 11 serpentínami, která je součástí norské Golden Route.

7) Počasí nám přeje i v pátek, na cestu Trollů startujeme přímo z kempu v 7 hodin ráno. První z nás Lad'a Š. je nahoře v 8.20 hodin. Fotíme, čekáme na autobus, který vyjel až v 9 hodin, a vychutnáváme si pohled na serpentiny Trollí cesty shora (viz obr. 5 Cesta Trollů).

V 10.30 sedáme opět na kola, před námi je 35-ti km sjezd k fjordu Nordalsfjordu přes údolí jahod Valldal, jak píšou v průvodci. Průvodce nelhal, fotíme jahodové plantáže (viz obr. 6 Jahodové údolí), a blondáta děvčátka s culíky, která košíčky čerstvých jahod prodávají

v malých stáncích přímo u silnice za 30 NOK, tedy 120 Kč (mimořádně se nám zdá, že všechny norské holky jsou blond a s culíky).

U fjordu bohužel začíná pršet, nakládáme kola (po několikadenní praxi 3 člennému týmu nakladačů kol pod vedením Jožky S. trvá naložení 25 kol do autobusu kolem 10 minut - vynikající výkon) a k trajektu přes Nordalsfjord z Liobygdy do Strandu přijíždíme autobusem. Je polední pauza, na trajekt půl hodiny čekáme, platíme za převoz autobusu a nás 586 NOK a za 15 minut jsme ve Strandě. Na trajektu má posádka zájem o prodej českého piva, nabízejí za karton s 24 plechovkami 250 NOK - v obchodě stojí plechovka asi 22 NOK.

Ze Strandy pokračujeme do kopce autobusem, v sedle sedáme na kola a jedeme asi 15 km do městečka Hellesylt u Geirangerfjorfu. Cestou nás však čeká série tři tunelů, z nich jeden dlouhý 3 km, které nejdou nijak objet (většinou cyklostezky tunely objíždí), jsou špatně osvětlené a bez světlých krajnic jako třeba v Alpách. Nic příjemného, jsme rádi, že to máme za sebou. Odměnou je nám pak hodinový výlet trajektem přes Geirangerfjord, jeden z nejkrásnějších norských fjordů, kolem známého vodopádu Sedmi sester.

Stíháme trajekt v 15.30 (o jeden dříve než jsme plánovali), platíme 2346

NOK. Trajekt je plný lidí všech národností, Japonců je snad nejvíc, všichni fotí, popis zajímavostí z lodního rozhlasu je ve třech jazycích (norsky, anglicky a německy). Letošní léto je opravdu mimořádně horké a celkově i v Norsku je málo vody. To se podepsalo i na vodopádu Sedmi sester, kde vidíme pouze 7 slabých pramínek. Z lodi vidíme také serpentiny Ornevegen (Orlí cesty), která vede od fjordu na sever po opačném břehu s převýšením 624 m. V přístavu Geiranger kotví obrovská oceánská loď Prince, prý z Anglie (viz obr. 7 Geirangerfjord). Přivezla zámožnější turisty, kteří jsou naloženi na autobusy a vyvezeni na horu Dalsniba

(1 474 m.n.m.) s nádhernou vyhlídkou na celý fjord, kam i my se zítra chystáme na kole. Pak se vrátí na loď a ráno je vystřídá další loď s novými turisty.

Kemp Geiranger máme hned vedle přístavu, dokupujeme norský chléb (stojí od 8 do 20 NOK, tedy jako u nás akorát bankovní kurz je 1:4). Večer potkáváme vodáckou skupinu z Olomouce a vzájemně ochutnáváme vyměněná piva s německou rodinou. Dnes jsme ujeli 70 km s převýšením 850 m, zítra chceme vyjet na zmíněnou vyhlídkovou horu Dalsniba a pak pokračovat do Lomu .

8) Osmý den ráno je zataženo, v 8 hodin startujeme a stoupáme na kole přímo z kempu z nulové výšky k chatě Djupvasshytta ve výšce 1 030 m u jezera Breidalsvatnet (viz obr. 8 Stoupání na Dalsnibu)., Laďa je opět první, z ženských je první Marcela (oba později vyhrávají celou vrchařskou soutěž o zelený a růžový trikot). Je tu však zima (4° C), drobně mží, fouká vítr, na jezeře jsou zbytky ledových ker a kolem na hřebenu je ledovec, z něhož vytéká říčka Otta ráj to raftařů a vodáků.

Upouštíme od výjezdu na horu Dalsniba s výškou 1474 m., oblékáme se do teplého a po krátkém ohrání na chatě pokračujeme podél jezera a dále po proudu řeky Otty (viz obr. 9 Otta) údolím Ottadalen směr Lom. Bohužel jak praví zákon cyklistiky, když fouká vítr, fouká proti vám.

Ve vesnici Birma potkáváme norskou svatbu, právě vycházejí z kostela, nasedají na dřevěné povozy tažené koňmi (viz obr. 10 Norská svatba) a na nějakou dobu svatební průvod zastavuje veškerou dopravu na statní silnici – nikdo podle pověry nechce předjet průvod. Po dvou kilometrech odbočují na hostinu - poslední úsměv nevěsty a zamávání. Good luck!

V cílovém Lomu, v turistickém centru a výchozím bodu do pohoří Jotunheimen, jsme kolem 17-té hodiny a stavíme stany v kempu Turistsenter. Večer si prohlížíme nádherný historický dřevěný kostel (vstupné 20 NOK) a u ohně hodnotíme dnešní namáhavou etapu, velké převýšení

1 050m a pak dlouhé táhlé klesání stále proti větru - dnes jsme ujeli celkem 100 km.

9) V neděli ráno stáváme brzo, čeká nás stoupání po horské cestě Sognefeltvegen do sedla Krossbu ve výšce 1 440 m v pohoří Jotunheimen s nejvyšší horou Norska Galdhopiggen 2 463 m. Bohužel začíná pršet, takže kola nakládáme a jedeme do kopce autobusem. Někde po levé ruce by měl být Galdhopiggen, v dešti však vidíme pouze mraky. Horská cesta, po které jedeme, je však nádherná, úzká asfaltka s přerušovanými bílými pruhy po stranách..

V sedle zastavujeme, stále prší, teplota je kolem nuly, fotíme se se zamlženým ledovcem v pozadí. Postupně však déšť slabne, bylo by škoda nesjet si tento největší sjezd na kole. Ještě čekáme až déšť přestane úplně a jedeme. Páni, to je ale sešup! Jedna serpentina za druhou (viz obr. 11 Sjezd v Jothunheimenu).

Dole u Lusterfjordu po 20-ti kilometrech opět začíná drobně pršet, někteří to vzdávají a nasedají do autobusu, zlaté jádro však pokračuje podél fjordu dál přes Luster se starým křesťanským kostelíkem (kostel není v Norsku v každé větší vesnici jako u nás, ale řekl bych, že tak v každé čtvrté) do městečka Gaupne, odkud už pokračujeme autobusem všichni na trajekt z Mannhelleru do Fodnes (cena 899 NOK, pět je zájem o naše pivo). Dnes jsme díky dešti ujeli jen 45 km.

V přístavu Fodnes máme malý problém, kudy vede cesta do cílového městečka Flám. Chceme jet přes kopce, ale domorodci nás posílají do nového tunelu, který ještě nemáme na mapě. Celkově s mapami v Norsku máme trochu problém, protože nejlepší mapy, co jsem sehnali, jsou mapy Middle a Southern Norway od freytag & berndt s měřítkem 1:400 000. Daly se sehnat i turistické „stovky“ mapy, ale každá stála přes 300 Kč a takových bychom potřebovali na náš zájezd kolem dvaceti. „Čtyřstovky“ jsou plné barviček a popisek, které přesnou polohu míst trochu zamlžují.

Představte si, ten tunel tam je a je skoro rovný a dlouhý 24,5 km! V každé čtvrtině je odpočívadlo připomínající obrovskou jeskyni nasvícenou namodralým světlem, asi pro uklidnění řidičů. Z tunelu vyjždíme kousek před Flámem, což je pro nás příjemné zkrácení. Nemohu si odpustit narážku na vleklá jednání o přípravách tunelu pod Červenohorským sedlem. Kdy asi bude, bude-li vůbec?

V Flámu, který leží u Aurlandsfjordu v sousedství největšího norského fjordu Sognefjorden, stavíme stany v kempu za deště. Ráno máme v plánu druhý „zlatý hřeb“ našeho zájezdu, slavnou Rallarvegen – namáhavou 80 km dlouhou šotolinovou cyklostezku z Flámu do Haugastolu přes Myrdal podél železniční trasy Bergen–Oslo v pohoří Hardanger s převýšením z nuly do 1 340 m. Normálně se to jezdí opačně z Haugastolu s 900 m. n. m. do Flámu, ale to by bylo přesně naopak je proti našemu současnému jižnímu směru zájezdu. Průvodce nás varuje před zasněženými úseky i v létě, navíc autobus nás nebude moci doprovázet, jako obvykle, takže každý musí zvážit své síly, převýšení a počasí a rozhodnout se pro Rallarvegen nebo jet za doprovodu autobusu trasu B po silnici do Haugastolu, kde se obě trasy spojí.

Děšť zatím vypadá na typickou frontu, ale mladý kempný předpovídá pěkné počasí. Operativku svoláváme do autobusu, probíráme důkladně obě varianty a rozhodnutí necháváme na ráno dle počasí.

10) Stáváme do desátého dne, je pondělí 28. července. Kempný měl pravdu, je polojasno, neprší. V 7.20 hodin vyrážíme ve 13-ti členné skupině na Rallarvegen, skupina B odjede z kempu v 9 hodin autobusem do sedla u chaty Geiterygghytta a odtud na kole do Haugastolu, kde si dáváme v 15 hodin sraz.

Po asfaltce, která vzápětí přechází v šotolinu, stoupáme údolím Myrdal podél trati soukromé železnice Flamsbana (první vlak vyjíždí v 8.30, jízdenka stojí 130 NOK a kolo 50 NOK). Závěrečné stoupaní k železniční stanici Myrdal ve výšce 867 m spočívá v 15-ti serpentínách

po rozbité kamenité cestě, zde i většina bikerů slézá a jde pěšky. Železnice toto stoupaní řeší spirálou v tunelu, podobně jako je tomu na Slovensku u Telgártu. V 8.40 je náš král vrchařů Laďa u stanice Myrdal, za ním přijíždí Marcela. Máme za sebou nejtěžších 15 km (viz obr. 12 Rallarvegen u Myrdalu).

Stezka přechází opět v šotolinu a stoupaní již není tak výrazné, i tak musíme ještě nastoupat skoro 500 m do výšky 1340 m u chaty Fagernut. I když jsou kolem ledovcové hřebeny, cyklostezka je bez sněhu, letošní horké léto se podepsalo i zde. Jen ojediněle potkáváme bikery v opačném směru. U chaty Fagervat s norskou vlajkou jsme kolem půl jedné. Svítí sluníčko, teplota je kolem 11°C. Je zde plno cyklistů, od chaty už vede pevná písková uježděná cesta. Je poznat, že Rallarvegen se jezdí hlavně z Haugastolu k této chatě a zpět.

Pokračujeme dál mírným sjezdem za stálého se zdravení s výpravami cyklistu s velkými brašňami včetně rodin s malými dětmi až do horského střediska Finse s rychlíkovou stanicí na trati Bergen-Oslo ve výšce 1 222 m a se spoustou lyžařských vleků na okolních svazích.

Za Finse se zdržujeme, protože Jirka urval řetěz. Naštěstí za nim jede servisman Jarďa se sešíváčkou. Kromě tohoto případu a asi desítky běžných defektů se nám kupodivu závady vyhýbaly. Do Haugastolu, kde už nás netrpělivě vyhlíží skupina B a autobus, přijíždíme po 16-té hodině s více než hodinovým zpožděním proti plánu.

Autobusem projíždíme náhorní planinu Hardanger do sedla Dyranut (1 246 m), kde za silného větru polovina z nás sedá na kola a sjíždí do údolí Mabodalen s nádhernou roklinou s vodopádem Voringsfossen do Sebo, kde stanujeme v stejnojmenném kempu. Tento den byl na kilometry různorodý podle zvolené trasy, někteří z nás ujeli až 113 km.

11) V úterý nás vítá slunečný teplý den, nakládáme kola a přesunujeme se autobusem skoro 200 km směrem na jih podél Sorfjordu přes město Odda do horského Hovdenu (asi 800 m.n.m.) na začátek poslední norské etapy.

Jedeme údolím řeky Otry stále na jih po norské cyklotrase č.3, která vede až do Kristiansandu, kde dnes budeme kempovat. Údolí je více široké a Otrá méně divoká než řeka Otta, podél které jsme jeli před necelým týdnem. Projíždíme městečkem Bykle a v obci Valle po 60 km nakládáme kola a dáváme symbolické vale norským etapám.

Do přístavu Kristiansand na jižním pobřeží Norska u Severního moře přijíždíme kolem 19-té hodiny, za vjezd do města jsme zaplatili 20 NOK. Zkoušíme kemp Rohlingen přímo ve městě blízko centra. Máme štěstí, stavíme stany na louce před kempem, s toaletami v kempu však spokojeni moc nejsme, některé sprchy na žetony za 10 NOK nefungují.

Večer vyhodnocujeme nejlepší vrchaře Laďu a Marcelu. Trajekt do Dánska nám jede zítra až ve 13.30 hodin, takže máme zítra čas na pozdější budíček a dopolední prohlídku města s případným nákupem dárečků.

12) Poslední ráno v Norsku je trochu zatažené, do centra jedeme na kole. Utrácíme poslední norské koruny za dárečky, nejvíce se kupují malované hrnky, upomínkové knihy o Norsku s nádhernými fotografiemi fjordu a malí Trollové. Klasické pletené svetry s norským vzorem stojí kolem 500 NOK.

Autobusem přijíždíme na přístavní terminálu směr Dánsko, loď M/S Christian IV společnosti ColorLine už čeká. Z počátku se nám nedaří porozumět, že musíme z autobusu vystoupit a na loď nastoupit zvlášť. Vše

nakonec dopadá dobře. Lístek na trajekt (samozřejmě dopředu rezervovaný) nás stojí 25 x 400 NOK s kajutou pro řidiče autobusu v ceně.

Jsou před námi 4 hodiny plavby do dánského Hirtshalsu. Naposled máváme Norsku: Bylo to fajn, ahoj zase někdy. Loď má 9 palub, z toho 3 jsou pro auta. Je zde velký obchod, kino, informační centrum v 5. patře, velká restaurace, na 7. patře hraje kapela k tanci. Vlny jsou z počátku mohutné, kývání lodi je nepříjemné, ale po hodině to ustává. Nakonec někteří z nás na vyhlídkové palubě v závětrí na sluníčku usínají.

V dánském Hirtshalsu jsme přistáli přesně podle jízdního řádu v 17.45 hodin. Zde začíná cyklostezka č. 3 přes Dánsko od severu na jih, po které však pojedeme až zítra a to celý den. Vystupujeme z lodi a nasedáme do autobusu, který už nás čeká venku na parkovišti.

Po dálnici E39 pospícháme přes historický Alborg (bohužel nás trochu tlačí čas udělat zastávku) do městečka Hobro, kde máme rezervovaný kemp Gattenorg. Čeká nás příjemné přivítání od rodiny kempného, naše místo pro stany je označené cedulkou s našim jménem. Dostáváme prospekty a doporučení pro zítřejší etapu do Billundu, kam se těší naše mládež do Legolandu. Dáváme mu prezent naše plechovkové pivo Zubr. Kempný si fotí náš půlkruhový stanový tábor se slovy, že tu cyklisty v Čech často nemívá. Předpověď na dalších pár dní je vynikající.

13) Středeční ráno je nádherné, na louce vedle kempu se pasou koně. Za městečkem se napojujeme na cyklostezku č. 3, po které pokračujeme do historického města Viborg. Stezka vede po vedlejších cestách a asfaltových stezkách a je dobře značena. Přesto najednou zjišťujeme, že jsme někde ztratili našeho doktora Jardu. Po úvahách nad mapou, kde by mohl být, se mobilem spojujeme a vysíláme pátrače do určeného směru. Po půlhodině jsme ve Viborgu všichni pohromadě.

Po prohlídce Města a návštěvě informačního centra, kde si doplňujeme mapy cyklostezek, pokračujeme do Gramode, kde jsme kolem 15-té hodiny. Ujeli jsme asi 70 km, je vedro, do Billundu je ještě daleko a mládež začíná tláčit, ať jsou co nejdříve v Legolandu. Měníme tedy plán a jedeme autobusem.

V Billundu se ubytováváme v obrovském Billund Campingu hned vedle Legolandu. Dáváme mládeži na vstupné (23 Eur nebo 170 DKK) – večer, kdy je po 20-té hodině vstupné free (ovšem se zavřenými atrakcemi), přijdeme za nimi. Vaříme a po 20-té hodině odcházíme do Legolandu (viz obr. 13 Legoland).

Je zde spousta lidí a děti. Moc se nám líbí miniland s celými městy (Amsterdam, Hamburg, ...), s hrady a zámky, s vláčky, auty a loděmi v pohybu. Po 22-té hodině je vše nádherně osvětlené, lidí neubývá, sedáme do hospody Sallon pod širým

nebem, kde hraje country kapela a dáváme si točené dánské pivo za 39 DKK, což je naše zatím nejdražší pivo (asi 170 Kč). Ale chutná. Ostatně dánské pivo a zmrzlina jsou vyhlášené.

14) Pátek a sobotu strávíme v autobuse na cestě domů. Jedeme přes Hamburg s noclehem v kempu „Am Krossinsee“ v Berlíně. Kemp je umístěn v borovém lese u jezera stejného jména, ve kterém všichni vítáme osvěžující koupel po dni stráveném v autobuse.

15) Z Berlína pokračujeme stejnou trasou jako jsme jeli před 14 dny sem. Už od rána mluvíme v autobuse o tom, co dobrého si dáme u nás dobrého na oběd. Za tranzit Německem platíme 125 Eur, za tranzit přes cíp Polska 12 Zl. Přesně v poledne zastavujeme ve Frýdlantu v Čechách v restauraci Daniela na toužebně očekávaný oběd a točené české pivo. V Přerově jsme kolem 20-té hodiny.

Co říct na závěr. Autobusem jsme ujeli 4 600 km, na kole až 800 km a s převýšením kolem 5 000 m, vypili jsme 22 kartonů plechovkových piv Zubr 8°, z nichž část byla sponzorským darem Přerovského pivovaru. Doprava, poplatky, trajekty, kempy a pojištění nás každého přišly na 10 000 Kč. Počasí nám myslím přálo, měli jsme pohodové řidiče Standu, obrázky se zájezdu zpracoval Vláška na CD. A hlavně všichni jsme se v pořádku vrátili domů s tím, že příští rok jedeme na francouzskou Provence.

Tomáš Beránek